

Csörgő Sándor (1965–1970)

(Részlet Sulyok Erzsébet *Aranymosás. Beszélgetések szegedi akadémikusokkal* című könyvéből)

Miért jött Egerből Szegedre? Miért nem Pestre vagy Debrecenbe?

A bátyám tanácsolta, aki szintén matematikus, igaz, amolyan megkésett, mert már huszonöt éves volt, amikor átnyergelt a közgazdaságtanról Kanadában. Ő kiment '56 után, és amikor ott rájött, hogy nemcsak az itthon tanult úgynevezett közgazdaságtan, hanem az igazi sem vonzza annyira, matematikával kezdett foglalkozni. Mi parasztyerek voltunk Egerfarmoson. Az apámat folyton bekényszerítették a téészbe, ő meg mindannyiszor kijött, így tehát nincstelen parasztként is a rendszer ellenzője lett. Az a rendszer az ellenzőjét is maga csinálta. Apám eljárt Pestre, dolgozni a sörgyárba, hónapokra, hogy magángazdálkodóként kifizethesse az adóját. Ahogyan mondogatta: „a hátamból hasították ki, amit ti a szocializmusnak neveztek...”

Szóval mi a bátyámmal elsőgenerációs értelmiségiek vagyunk, így talán érthető, hogy félthetett a pesti egyetemről, hátha ott nem lesz esélyem. Debrecen közelebb volt, de... Szeged jobb – mondta ő, és én már pár hét múlva tudtam, hogy igen jó tanácsot adott. Már az első félévben jelesre vizsgáztam Kalmár László professzornál, úgy éreztem, menni fog nekem ez a matematika! Azt hiszem, elég ha csak pár nevet mondok: tanított Szőkefalvi Nagy Béla, Rédei László, Kalmár László, Csákány Béla, egy csomó okos ember vezette a gyakorlatainkat, a második évtől jött Tandori Károly. Minden részletét élveztem az egyetemi létnek. Nem tudom elég érzékletesen leírni, mit jelentett számomra, amikor az első egyetemi órára egy hétfői napon, reggel nyolckor bejött Rédei professzor és azt mondta: „Tekintsük *A* halmazt”, nem azt, hogy üdvözlöm magukat vagy hasonló udvariassági formulát. Nem, ott nem volt körítés, szövegelés, ideológia, mocsár... „Tekintsük *A* halmazt.” Nem tudom elmondani, hogy mennyire felszabadító hatása volt rám ennek a mondatnak. Máig érzem a libabőrözést a hatámon. Ez nekem passzolt.

A következő reveláció az Eötvös Kollégium volt, ahova jeles tanulók kerülhettek be és mindenki pluszban is foglalkozott valamivel. Engem Marton László barátom vitt be, aki szintén matematikus, Tóke Pál, Nagy Péter, Sipos Miska, a Muzsikás együttes későbbi primása – voltak még a matematikusok. Ez volt az elit a szó legjobb értelmében. Huszonnégyen voltunk fiúk, és sok „öreg” is visszajárt. Ott lakott Szabad János biológus, Garab Győző biofizikus, akivel három évig volt közös az asztalunk, és Simoncsics András vegyész, a bölcsészek közül Pordány László, Ecsedy István, Masát András, Nagy János, Janurik Tamás, Kürti Béla és más kiváló hallgatók, a városból állandóan bejárt Simoncsics Péter. Ugrattuk persze őket, mi TTK-sok bizonyítottuk, hogy nem csak a „Száz híres regény”-ből ismerjük az irodalmat, mert mi valóban elolvastuk a regényeket... Ők persze nem maradtak az adósaink. Emlékszem, adódott egyszer négy, kicsit kacifántos prob-

lémám, Ötvös Péter barátom mind a négyszer numerikusan eltalálta a keresett valószínűséget. A Pallas kötetei ott sorakoztak a polcokon, és ott volt például Locke és Hume egy-egy könyve angolul. Grasselly Gyula professzor az igazgatónk, minden szombaton bejött egy korsó borral. Az intellektuális színvonal és a szinte tapintható, fiatal szellemi erő rendkívül kellemessé tette a helyet. Máig tartó barátságok származnak azokból az időkből.